

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 171.

Anden Session.

60de Møde.

Mandagen den 13de Januar.

(Fortset).

Ordføreren: Den Meddelelse, den høitagede fungerende Finanzminister har gjort Thinget angaaende det Quantum Brændevin, for hvilket der allerede er havet Udsøfelsesgodtgjørelse og som endnu i den nærmeste Fremtid vil forøges ved Udsøfelse til Bornholm, maa efter min Formening gjøre, at man bliver endnu mindre tilbøielig, end man maafee ellers kunde være, til at gaae ind paa det Uendlingsforslag, som er stillet af Majoriteten til denne Paragraph. Hvordan det end forholder sig med det, hvorom der er disputeret, hvem denne Godtgjørelse kommer til Gode, saa maa det være Regjeringen ubehageligt og for den lovgivende Magt, som har med Sagen at gjøre, mindre passende at gaae ind paa at votere dem en fast Sum, naar det allerede erkjendes, at de ligesom forlobs have selv taget deres Deel deraf, paa Grund af de Omstændigheder, som ere komne til deres Kundskab. Vel kan man hertil sige, at Bornholm ikke bør straffes derfor; men saaledes maa Sagen ikke tages. Spørgsmaalet er kun, om man efter hvad der er oplyst skal gaae ind paa den ene eller den anden Afgjørelsesmaade, og det er min Mening, og jeg haaber flere af Thingets Medlemmer dele den med mig, at man hellere maa gaae ind paa Udcastet end paa Majoritetens Uendlingsforslag.

Orsted: Jeg har allerede under Sagens 1ste Behandling udtalt, at jeg vilde være mere tilbøielig til at stemme for den af Folkethinget vedtagne Bestemmelse end for Regjeringens Udcast. Jeg paaderaabte mig som Grund, at der blev en mere local Interesse for Landet i at vaage over, at der ingen Smugbranderier

findes eller Indsmugling skeer af Brændevin, naar Afgiften, enten ganske eller for en Deel, kommer Landet selv til Gode, end naar Afgiften gik ud af Landet. Den ærede Landthingsmand fra Bornholm har derimod bemærket, at det vilde være at opmuntre til Angivelser. Jeg har ikke derved tænkt mig, at man egentlig skulde ledes til Angivelser; men jeg har troet, at, naar det blev bitterligt, at man ved at indsmugle Brændevin eller ved at holde Smugbranderi krænkede sine nærmeste Landsmænds Ret, saa vilde denne Erkjendelse være en moralsk Kraft, som vilde kunne afholde fra at foretage sig, hvad der hidtil har været Landets almindelige Bane. Det var maafee ogsaa muligt, at der i enkelte Tilfælde kunde finde Angivelse Sted; men det blev i alt Fald ikke en saadan Angivelse, som En foretog for at opnaae en Belønning, men for at hemme en Fornærmelse, der krænkede hans nærmeste Medborgeres Interesser, og altsaa i sig ikke blev noget umoralsk. Der er jo forøvrigt ikke Tale om at give nogen directe Anledning til saadan Angivelse, men, som sagt, kun om at tage en Bestemmelse, der giver en local Interesse i at overholde Loven, som ellers lettelig vil blive overtraadt. Naar den ærede Landthingsmand fremdeles har bemærket, at, naar Landet saaledes selv fik godt af Afgiften, saa vilde deri indeholdes en Opmuntring til en umaadelig Brændevinsnydelse, saa kan jeg ikke deri give ham Ret; thi den Interesse, som det kan have for hele Provindsen at faae en større Brændevinsafgift, troer jeg dog neppe vil opmuntre Nogen til at drikke mere Brændevin, end de ellers kunde have lyst til. Jeg har forresten ogsaa tænkt mig, at det virkelig er noget risikabelt for Regjeringen at give en saa betydelig Sum, som her er omtalt, i Godtgjørelse, med Hensyn til den Indtægt, man